

Womhaj Bóh!

Czísło 8.
28. febr.

Létnik 2.
1892.

Szerebiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy sobotu w Śsmolerjez knihicziščezetni w Budyščinje a łu tam dostacź sa sčtwórtlétnu pšchedplatu 40 np.

Quinquagesimae.

1 Korintiskich 13, 8: Luboscź nihdy njewupanje, hacź runje wěšczenje sahinycź a rěcze pšestacź a pšnacze ło šhubicź budze.

Śmy sažo do póstneho czaša sčstupili. Jako napišmo na wrotach teho šameho steji šczenje dženšnišcyeje njedzele i pšchipowjedanjom Šhryštufoweho czerpjenja: „Slaj, my džemy horje do Jerusalema“, a w pščitwarkach špěwa šwj. Pawoł w dženknišcyej epistoli wyšoki šhěrlušch luboscze jako wotšynk Šhryštufoweje luboscze w czerpjenju. Pšchetož ščtó dze horje do Jerusalema a na Golgatha? To je ta wěczna w Šhryštufu woczělnjena luboscź Boža, k kotrejež nohomaj Pawoł šedzešcye, jako tutón psalm luboscze špěwašcye. A ščtó wot Golgathy pšches te létštotetki dele dze? To je ta i Boha porodžena, pšches Ducha škutkowana luboscź kšchesčizjanow, w kotrychž wutrobach je Boža luboscź wulata pšches šwjateho Ducha, po kotrejež žohnowaných stopach Pawołowe wóczko šlědži pšches wščitke czašy hacź do wěcznošcze; pšcetož luboscź nihdy njewupanje.

To japosčtolowe wóczko rošwješeli. Pšchetož ta luboscź je rjana — rjana kaž paradies, w kotrymž ło žórła žiwe wodny, w kotrymž wonjeja lubošne róže, w kotrymž šyncza krašne šłowa a špěwy. Šdžež wona pobrachuje, tam je puščina, ale šdžež wona bydli, tam kćeje paradies. Šaj luboscź je rjana — rjana kaž Boži jandžel i šhutno-milým woblicžom, se špomozetškimaj, šczechedriwymaj rukomaj, i měrnymaj nohomaj njebieskeho pššla, a šdžež jandžel luboscze cze nadešdže, tam cžujesč blisčoscź njebieskow.

Šišcze wjazny praju: Luboscź je rjana, kaž Bóh šam, pšchetož Bóh je luboscź, a ščtóž w lubosczi woštanje, tón woštanje w Bošy a Bóh w nim, a šdžež luboscź je, tam je Bóh šam, tam je jeho trón, jeho jandžel a jeho raj.

Luboscź nihdy njewupanje. Pščišdže džěń, na kotrymž wěšczenje sahinje. Wěšczenje je nam wot Boha date jako trošcht w cžmowej nožy. Kaž pruhi raššich serjow nadžiju pšchichodneho dnja šbudžuja a šdzerža, tak wěšczenje nadžiju na šłonzojakny džěń krašnošcze. Š bělým dnjom pał šu tamne pruhi ło minyle, špominamy na nje jenož hišcze i džakom jako na trošchtaki w cžěmnyj czašu. — Pščišdže džěń, na kotrymž rěcze pšestanu. Potom njeje žana hara macžetneje a žušych rěczow dla. Tam horjelach rěcža wščitžy kaž junu w paradiesu sažo tu jenu rěcz Božich džěczi, a wščitžy šebi bješ šobu rošumja w šwjatym Duchu. Pščišdže džěń, na kotrymž pšnacze ło šhubi. Šow je wono šhude a kručate, jow pruhi wěczneje wěrnošcze ło w mutnym ščpibelu šamaja. Tam widžimy Boha a Šesom Šhryšta a teho Ducha, kiž do wšcheje wěrnošcze wodži, wot woblicza k woblicžu. Šow šedžimy w cžěmnej ištwi, do kotrejež pšches wotnjeshčo abo pšches ščkalobu w muri někotre šłoncžne pruhi nuts padaju. Ščtó drje, šdnž je wón pšchishoł na jašny džěń, hišcze špomina na wbohe šwětleshčo, w kotrymž šłoncžne prijščki hrajtachu. Nětk ja pšnacju po kručju; tehdy pał budu dopšnacź, kaž tež ja dopšnaty šym.

„Nětk pał woštanje wěra, nadžija, luboscź, te tš.“
Te woštanu na šemi, a šbóžny je tón cžłowjeł, kiž w nich woštanje. „Ale ta luboscź je najwjetšcha bješ nimi.“ Ša

wostanje tež w njebjesach, ta je tež Khrystuša na semju wjedła a wjedže tschesczijana do njebjes.

Dokelž dha w kóždej schtuzy
Boža luboscź, sjewi so,
Dha ja sběhnu swojej ruzy
A tebi, twoje džeczatko,
Proschu, sđzerž mje pschi tej mozy,
So bych tebje lubował,
Na tu luboscź spominał
Stajnje, wodnjo a tež w nozy,
Hacž b'du twoju luboscź wschu
Schwalicz w tamnym žiwjenju!

W Strašburku na našepjach,

abo

Wóh ma spochi dobre, cźlowjek husto džiwne myšle.

Na šerbsti wot A. Skr.

Haj, nětke bē so swjećoriko a wo wsy poczachu sašo spěwacź.
Wótsische a móznische bē jich spěwanje a ja jich šlyschach wyskajo
hašu horje pschinicz, pódla pak šabljachach wot nětotnych tónle
spěwacź spěwacź:

Wj Strašburk, haj Strašburk
Je město najrjensche,
W nim něchtóžkuliz wojerť
Sswój row šej namkał je.

Wschón mlody a rjany,
Muž šlyny wojerťki,
Riz nana, lubu maczer
Se škobom wopuschczi.

Wopuschcził, wopuschcził
Nasch hólczť je nana jow,
W Strašburku, w Strašburku
Měcz dyrbja wojerjow.

Wliže t nam wschitzy pschindžechu, a wjetscha a wótsicha bē
jich hoitwa a bēhanje po hašach, kaž byto so něšto wonajke
stało, — ale hdyž ma cźlowjek na wutrobje šam šwoju šrudobu,
tehdy je jemu wscho jene, sčto so něhdže wonka stanje, duž tež so
mi t woknej stupicz njechasje, ani so ludžom pokazacź. W tym
wołomiku Handrij w šoku i durjemi nutz pschileczi a sawoła:
„Lena, Lena, wěsch hižo? Zusy wojazy šu tu wo wsy a Jan je
šo do nich pschistajit, woni pak šu jemu sawdawť dali. Runje
tule šhwilu bē jich korporala i nim pola jeho nana, a ludžo pra-
jachu, so budžische so hišcže runy pucz hodžiko, so budžichu Jana
móhli i wojakow pušcžicž, hdy budžische był stary Jurij, korpo-
rali tti sta šchěpnatow dał. Ale tón stary bē prajit: Žaneho
czerwjeneho pjenješka sa teho hólza wjazy njewudam! Sčtož je
šebi tón nadrjebit, to njech nětť šam wujē! Duž dyrbi wobohi
Jan nětke i wojakami šobu do zusbj. Runje tu cžile wojazy
i nim wobohim hašu dele cžahnu. Pódla šebi šwoje kuski spě-
waja, wón pak i nimi cžehnje, kaž cžyli jeho won na šchibjenzu
wuwjeseč.”

Lědy mějach tał wjele mozy pschi šebi, so móžach se stola
stancę a hacž t woknej doběžecž. Kusť wot nich móžach hišcže
wohladacž, jako cžychu so delka rózť hašy na prawu ruku winycž.
Schesczo wojazy tam šwój stup džechu, dwaj wot nich wjedžeschtaj
Jana sa ruzy. Wulka cžrjoda wjěšneho luda stupasche sa nimi.

Jan mějesche na hłowje bantaty šobuť, wobroczi so t nam
a pohlada i runymaj woczomaj na naschu šhěžtu. Wón mje sa
wołnom stejo wuhlada, ja pak jeho. Kajke bē to sa naju šrudne
wohladanje! Žako mi wón do woczow pohladny, bē mi, kaž był
mje něchtó do wutrobny škól, na tutej jeho woczki ja hišcže dženska
njejšym šabyła. Na nim bē widžecž, so šo hižo dawno wscheho
teho kaje, sčtož bē šebi nacžinik. Sa šebi wscha nastróžena ruzy
šamach a cžych na jeho sawolacž: „Jano, mój luby škoty Jano!”
ale mi bē, kaž była ja wscha pohluschena, žane jenicžke šłowcžto
mi se rta wuńcž njechasje.

Wojazy pak i nim dale cžehnichu a spěwachu šebi, jako bēchu
na rózť hašy pschischli:

Chył dacž mi, haj dacž mi
Šorščę škotych šchěpnatow;
Ssmjercž dyrbitwój šynwumrjecž,
Szej namkacž w zusbje row.

Tam i kulku, haj i kulku
Šoh' ščeli njepšcžecž,
Hacž runje brune hólczjo
Ma wo njoh' wulku žel.

Pschi kóždžicžkim šłowcžku bē mi, kaž był mi něchtó i nēcžim
wótrym moju wutrobu pschekłól. „Wšcho, wscho je šo mi šu-

bito: Nětť kónž bu se wschej luboscžu, kónž se wschēm wjěšelom!”
Talle šebi mjelcžo pschi šebi prajich a šo placžo sašo na stol
pošnyžech.

Žako šē stara Lejna wscho tole šaržyžy wupowjedala, wscha šebi
šwój njepomnicžkowy wěnz, šcžeže jowle jenu kwětku hinašcho,
tamle sašo jenu, šwajša šebi wscho i bēkej cženkej nitku a praji
mjelcžo: „Haj, šwět ma husto džiwne myšle”. Ludžo bēchu Jana
narēcželi, so budže hižo Janowy stary nan jemu wscho do wole
cžinicž a dowolicž, sčtož šebi Jan sechže, hdyž šo na to dohladne,
so jeho šyn wot njeho nicžo hinašche njesechže, — a Jan bē był
na nich pošluchał. Ale pola jeho nana wschať šobu rělasche:
Sswět ma husto džiwne myšle. „Wy nanojo, njenawabcže
šwoje džeczi do hněwa.” — Budžische był tehdy sčtó nanej žane
dobre šłowo dał, — šnano budžische šo wón dał smjehcžicž. —
Talle staj šebi wobaj, nan a šyn, kóždy šamemu šebi do njeshoža
dopomhałoj, a jako mějeschtaj jo wscho hotowe, je jimaj wobemaj
jeju njeshože hacž wsche hłowny dorostko, šchere a cžorne, kaž cžezke
Bože njewjedro.

Žako sašo šama t šebi pschindžech, cžych šo pocžecž Handrija
to a tame wuprašecž, ale wón bē mi se istwy mjelcžo wotěšoč.
Nasch nan pak mi do woczow pohlada a mi praji: „Jan je na
prjeczi, do zusbj šoč, — do wojakow. Žeho nan je był i nim
šurony, haj wschón twjerdy pschecžimo šamemu šwojemu cžělu a
šwojej šrwi, — tajšile budžich ja njemóhł wostacž, ale ta wěz je
jeho wěz a mje wona nicžo njestara; nam šo tež njepšchisteji, jeho
sa to šurony budžicž. — Sčto tež-to ma tu nasch Handrij dženska?
Mój šo runu šhwilu po šchodže šetkachmoji, — ale wón bē mi do
woczow wschón šlědy a šedryeny.”

„Nicžo wam wo tym njewēm”, ja nanej na to wotmolwich,
„Handrij a Jan staj byłoj wěcžnje dobraj towarščaj, a Janowa
wěz je pak nětke tajka wscha šta, so móhła šo šamemu žusemu
cźlowjetej wutroba šlemicž, hdyž šebi na nju pomyšli.”

„Haj, to tež je wěro. Tón wobohi hólz mi žel cžini, hacž
runje je naju wobeju se šwojim wonajšim cžinjenjom do rěcžow
pschinješt.”

Wot nět' mi bē, kał był wołoko mje wschón šwět šrudny a
cžmowy. — Naschma pschindže, liščo se sčtomow padašche, ptacžki
pak šo hromadžachu a cžehnichu šwój runy pucz prjecžku do dala,
— psche cžo tež budžichu to njepšmēle! wschako bē jowle wschudže
se wschēm wjěšelom nimo a wschón pokoj bē wotemrět. Wli bē,
kaž była wscha pschestworjena. Wšchē moje towarščki mi prajachu:
„Ty škoro wjazy šnacž njejšy”. Na žane reje šobu i nimi
njendžech, na žanu pschaju tež niz. Šdyž pak šebi na wschē te
spěwacžki pospomnich, kajkež bēchmy šebi hewať pschi naschej rěcžy
abo delka pod naschej lipu spěwale, dyrbjach pschi wschēm mjelcžo
šapłaknyč, a nihdže mi lubšcho njebē, hacž hdyž bēch hdyže wscha
šama lutka.

Nasch nan bē tež spochi wschón cžichi a němny, Handrij pak
mi spochi wscho cžinjische, sčtož móžesche mi i woczow wothladacž,
cžychsche tež druhdy špytacž so minu šłowcžto porēcžecž. Šsama
wot šo wschať móžach pošnacž, kał cžezko jemu wscho to pada, a
kajki cžezki šamjen ma šam na wutrobje ležo. Druhdy šo jeho
woprašach, hacž hišcže njeje nicžo šhonik, sčto drje tam Jan
cžini, ale tehdy bu wón spochi hišcže wjele šrudnišchi a powje-
dasche mi, so je Šchotcžiz nan wot šwojeho Jana list dostal —
listynoschē bē jemu to wupowjedal — ale so tónle nan se žanym
šłowcžtom na šwojeho šyna njepospomni.

Žako t nalěcžu džěšche, praji mi nasch nan: „Sa šym šo
šhětrow šestariť, se žanym džěłom pola mje wrawje wjazy hičž njecha.
Lubo byto mi jara, hdy měł tu dušchneho cźlowjeka sa pschichod-
neho šyna. Nasch Handrij je mi prawy dušchny hólz, na njoh'
šym šebi wschu šwoju nadžiju položil.” Ža pak nan: wotmol-
wich: „Luby, škoty nano, mi pak šcže nětke na žane waschnje
móžno njeje, šebi na žanu žěntwu i nim pomyšlicž. Čžemy
wschať radšcho tutej wězy hišcže šhwilu dacž byč, a njenušicže
mje na nicžo. Wšcha tale wěz šebi hižo w šwojim cžahu šwoju
cžer donamka.” Wot teho cžajša bē Handrij wjele šrudnišchi, hacž
hewať hdy.
(Potracžowanje.)

+ Wopomni, so dyrbišch wumrjecž.

Šo němškim.

Šuscžišcho hacž w druhich cžajbach šlyschisch nětke šmjertne
šwony šwonicz, a šcheroke wrota bohatch a wyškich, kaž wuste
durje hětow — wone šu šo wschitke wotwřecž dyrbjale sa cžichich,
šrudnych pschewodžerjow. Tón a tamny to je, šotremuž dženska

swony ł poslednjemu wotpoczinkei swonia, tón a tamny; — wěsch ty snadź, hacź jutije njebudźa temu a tamnemu, ale so móža tebi samemu swonicz? Wěscje ty wěsch, ale — wopomniš ty tež? „So wě“, ty wobtruciš, „ja bebi hušto na swój kónz pomyslu, so móže so to dženka abo jutije stacz, hdzež dyrby psched budniški stoł Boži stupiczi!“ — Tak ty prajiš, a ja chzu tebi to wěricz, chzu tebi tež ł wutroby psched, so by w tajkej wěstosczi se wškej khtnosczu, ł bojosczi a se rženjom sbože swojeje dusche wopominał. Ale spodziwna wěz je, so je nimale w kóždej człowiskej wutrobje tajki kuczil, hdzež we wškej czisczinje, ale tola zyle twerdze ta dziwna nadzieška je so sabydlila: „Bo tebie bebi smjercz nětko hišcze njepschindze!“ Tuta nadzieška zyle stradžu rěczecz poczina — ty by jej najradšo nětko napschecziwo prajil, dofelz je to tola pschecziwo twojemu rosomej. To wšchak je dobre, hdzj wona w twojej wutrobje ruma njenamaja. Czim wěsczišcho pał móžu bebi tež myšlicz, so by jako sprawny muž a dobry hospodar tež swoje semste naležnosczje dawno hižo do porjada stajil. „To so rosny, to je wšchitko w dobrym porjedze a derje sarjadowane!“ ty khetije wotmolwiš a to ł tajkim wěstym spskom, jako wo tym njeby słowa prajicz bylo a ty bebi pschi tym na swój testament pomyslił, kotryž by dawno hižo wot budnistwa sejtajecz dał. To wšchak je dobra wěz a wěscje budza tebi czy twoji junu so to dżakowni. Ze Bohuzel człowjekow, kiž su w dżeczajej bojosczi bebiczni došč, so to pschezo do pschichoda wotstorkuja, doniž — je posdže. Ale njedziwaj, luby pscheczeło, so so hišcze dale prajcham. Hdzj by pschelupz abo masch zuse kapy we rukomaj a by hewał nětko, pschi czimž masch knihi wjescz, njecham na tym dwelowacz, so je tam wšcho prawe a dobre, so njesby niczo sakomdžil, njesanjerodžil. Ale derje je pschi tym wšchem, hdzj ty bebi na to pomyslo, so dyrbiš njenadziwaj — prajny dženka abo jutije — wotbal, wšchitko hišcze bliže wobhladaš a pschegladaš. W tajkim swětle ma něotra wěz zyle hinaschi napohlad! Ty wěsch, kelko bylsow, prózow, haj samo skórbow a drugeje hórkeje srudoby tajke małe njejašnosczje a sakomdženja sawostajenym pschijneju, tak móže to hišcze w rowje twojej czesczi jeschkodžic, a ničto druzi tebe wjazy wuczišciz njemóže — twoja ruka je sprostanja, twój rt je so na pschezo samknj. Wopomniš ty to?

Njewsmi tež swojej žonje sa slo, hdzj tebe na nětko dopomni, so tebe sa něczim prajcha, sčtož ł twojim wumrjeczom swisuje. Budz teho pschewědčenja, so wona to czini se styskaiwej wutrobu. Njewobaraj jej se słowami, kotrej ju w njewěstosczi wostaja, daj jej sobu nutš pohladcz do swojich naležnosczow. To niczo njepomha, hdzj wona njewě, hacź budze po twojej smjerczi bohata abo khuda; tež njesměsch ju bjes rady wostajicz, tak ma so teho wšcheho, sčtož ty nětk fastarujesch, pschimacz. Tak móža so tebe też dorosczene dżeczi prajchecz a ty je wotpokasacz njesměsch, hdzj to czinja. Sak je so druhy po fastararjowej smjerczi dowěrjaza luboscz do napschecziwneho pschewobrocziła, hdzj so to jako wopaczne wopokasa, sčtož bē sa wěrne mēla, hdzj njerodnoscz a lohłoscz tam namata, hdzež by na swěrnosczi bebi myšlila. Tam słowa zohnowanja, kotrej bychu hewał sa semrjetym do rowa sčte, njewuprajene wostanu abo so do wobkóržazych pschewobrocza. To ty wšchitko wěsch, ale, ja tebe proschu, wopomni to tež!

Za tebi też pscheju, so by tu a tam czicheje hodžinki mēł, hdzež móžesch so njemoleny do sanđzenoscze se swojimi myšlemi podacz. Tehdy daj ludžom, kiž su w twojim žiwjenju kufk pucza ł tobu hromadze sčli, w twojim wopomneczu nimo bebie czahnycz a fedžbuj, hacź tebi potom pola něotreho czesko na duschu njepadnje, so by jemu nětko winojty wostał — niz pjenjesy, ale snano nětko, po czimž bebi jeho wutroba požada: Džak sa nekajku dobrotu, kotruž je wón tebi na czēle a na duschi wopokasał, na kotruž by pał posabył, abo kotruž by halle posdžišcho sa dobrotu spósnal; — snano hišcze nětko na dopjelnenje nekajkeho wot tebe dateho klabjenja czaka; — snano bebi hišcze nětko po słowje wodacza ł twojeho rta žada; snano masch ty jeho hišcze wo wodacze prošycz. Tajku winu, kajakuliz je, njesabudž saplaczic, prjedy hacź wona w smjertnej hodžinje hrožo a czwilujo psched tobu steji, hdzež potom rt a ruka wjazy mozy nimatej, ju saplaczic.

Ty drje to wšchitko wěsch, ale wopomni to tež a njekomdž so. Dženka je tón a tamny, kotremuž smjertne swony swonia, jutije móže hižo to swonjenje tebi samemu placzic!

Noshlad w našim czasu.

Wuradžowanje pruskeho schulskeho satorja pschezo hišcze powšchittowne sajimanje na so czehnje. § 14 teho nacziška, kotryž

postaji, so maja so schule na satorku konfessije t. r. nekajkeho wěrumusnacza sđerzecz, je so dżakowano Bohu pschijał. Sak so klychi, je też khetor pschi wulkej hosczinje bejmškich sapóskanzow to krute pschecze wuprajil, so by so tón sator po hotowym naczištu wudželał.

W Běkej Wodze, hdzež je wot zyrkwineje wšchnoscze psched dwēmaj létomaj so farske fastojnstwo satoriko, chzedza bórny sapoczecz nowu zyrkej twaricz. Sako město ł temu bechu prjedy staru zyhlowanczu postajili, nětk pał je zyrkwinske fastupjerstwo w swojim psplenim pschedženju tón blał jako pschi hubjenym wjedrje jara jara njekmany saczišnywšchi wobsankto, to wot knjesa fabrikkeho wobšedžerja Rhorle Sanka darmo posticzene městno pschijecz a tam ł wjeczora Mužakowskeje schošjeje tu nowu zyrkej natwaricz.

Prozeš pschecziwo rektorej (t. r. woderzej ludoweje schule) Ahlwardtej, kotryž je so tele dny psched budnistwom w Barlinje wotmēł, je dziwne wěz na swětko czahnył. Ahlwardt psches sčto wē kasje winy bebi khetro wjele dołha nadželašchi, padze do pasorow židowskich lichowarjow a czy jeho tak wuklukachu a czwilowachu, so wšchón rosnjemdrjeny knižku napiša, w kotrejž wón tu pschemož židow a doprēdkarjow se wšchelakimi schczipawymi pschiktadami rosjašni a mēschczanskich radžiczelow a fastojnikow wulkeje njeprawdosczje a njepscheczelstwa pschecziwo schesczianstim a kraloswěrnym wuczerjam winowasche. Wjele jeho skórbow su so jako prawe wupokasał. Tak bēsche sobustaw schulskeje rady, wēstny dr. Hermes, so jeneho schulskeho kandidatu, kotryž chzysche rady wuczerške fastojnstwo dostacz, prajchak: „Wēricze dha wy tež tu bajku wo Rhrystušowym bōistwje?“ Tón kandidat wotmolwi: „Ja wērju do teho Knjesa Jesom Rhrysta“ — a njedosta to město! Ł tajzy sakakli njepscheczeljo ewangelijona maju potom tajku wulku hubu pschecziwo sđerženju schesczianstwa w ludowych schulach, do kotrychž swoje dżeczi ani njepósczeli. „Gladaje so falschnych profetow, kotsiž w wowczej drascze ł wam pschindu, ale snutšach su woni torhaze wjēski.“

Franzowski ministerstwo je sa so ras powalene. Präšidenta Carnot ma wulku nusu, nowych sobudželaczerjow dostacz.

S Ruskeje pschithadžaje powjescze sjewja, so tam w sanđzenej nasymje burjo jara mašo polow ł nowa wobdželachu. Teho dla so boja, so budze pschichodna slyma hišcze hóršcha, jako něsčha.

Nětko wo wužadnej khorosczzi.

(Skónčjenje.)

Bu nětko sčto sa wužadneho spósnaty, so jeho duchowny ł njemu do domu poda a jemu to sjewi, a jeho troschtowasche a napominasche, so njeby nadžiju spusczil a so sa schescziana žana khoroscz tak sła a straschna njeje, kaž khoroscz dusche: hrēch. Tež so njesmē teho dla tyschic, so je nětko po schesczianstim porjedze wot stromych wotdželeny, dofelz po duchu tež dale ł schesczianami iwjasany sawostanje. Na to bu džen wumjedženja ł wofady postajeny a na kletzy wofadze wosjewjeny. Na postajenym dnju duchowny mēschniku draštu wobleczeny ł schizjom a se swjeczenej wodu (tehdy bēsche wšchak wšcho hišcze po katolskim) a pschewodženy wot zylje wofady po khoreho džesche, so by jeho na tajkele waschnje do zyrkwe dowjedł. Duzy do zyrkwe so te bydom pokutne psalmu spewachu a buch ušczišcho pschetorhijene se spewanjom słowow: „Sa wēm, so mój wumožnik žiwj je a wón budze mje potom se semje sbudžic.“ W zyrkwi so Boža mšcha czitache, ta sama nimale, kiž so pschi dopomnjenju na semrētych nałožowasche. Wšchi tym wužadny na se swēzami wobšadženych marach ležesche, cziscze kaž semrēty, abo wón klecžesche ł czornym plachczom wodžety. Po dokonjanej zyrkwinej Bozej klužbje jeho won na pohrebnischczo dowjedzechu a ł nim zyle tak czinjachu, jako by hižo morny był. Wón do sa njeho wuryteho rowa stupi a na njeho buch tsi kopacze pjerschecze czifnjene, po czimž khory sašo ł rowa wulēny. Posdžišcho bu tole psplenje, ł czimž bu khory nusowany, sam swój pohrebn widžecz, wuwostajene a sa to w zyrkwi stawilny wot Naemana a 10 wužadnych ł biblije wucizane, khoremu Bože wotkasanje date a nad nim tale próstwa wuprajena: „O Knjeze, my cze prošymy, daj swojemu wotroczei po swojej smilnosczzi a swěrnosczi wobstajnoscz a sczerpliwoscz, so, ł twojej bōistej lubosczu pokyljeny, so wot tebe psches žane czerpjenje njeda hnuč.“

Na to mēschnik wužadneho ł blidu dowjedze, hdzež sa njeho postajeny grat ležesche, jeho drašta, rukajzy, czwicziła, do kotrejež bychu jemu smilni nětko ł piczu naleli a skónčnje khlēbowy mēch.

Nad tutchi wężami męschnik tule próstwu cżinjelche: „Bożo, kiz twoje słowo wscho zohnuje a śwjeczi, ty chżył tutu draštu pofornoscze a wschu tule nadobu zohnowacz, so by twój thory wotroczył jeje trjebał t cżesczi twojeho mjena a t sbożu swojeho cżeka a dusche“. Potom jemu kruch po kruchu poda a stajnje pschistaji, tak ma kóžu węż nakożowacz.

Bo dokonjanej Bożej służbie so zły czah i zyrkowie won poda a pschewodżelche wuśadneho pał do thorownje sa wuśadnych, pał won na polo, hdzež bē, daloko wot wschēch cżłowisch bydłow, sa njeho jednora hētkā natwarjena a pschprawjena. Se słowami 132. psalma: „Tu je mój wotpoczink na węcne, tu chży bydlicz, pschetoz tu so mi derje lubi“, jehō męschnik do njeje dowjedze a jehō pschi wotbalenju hischcze napominašche: „Slaj to męsto, kiz je sa tebje postajene, hdzež budželch wot nētkā bydlicz. Sa czi sa-kažu, so by so wot jow njewotbalil a so by so nadenčz njedał na sjawnych męstinach, kaž w zyrkwjach, na torhoščezjach, młynach, hosčenzach a druhich bydłach. Njech cze to nještudzi, so by wot druhich dželeny, wopomni wjeie bole, so je tole dželjenje jenicžy po czele, so pał by w duchu i nami jene kaž prjedy a so mašch džel na wschēch wosadżinych dobroproščenjach kaž prjedy, hdnyž męjelche sam pschistup t Božim službam. Sčtož pał twoje sežiwjenje nastupa, dha budžejā dobri ludžo so sa tebje staracz a Bóh cze tež njewopusčezji. Budž sczerpliwy a Bóh budž i tobu.“ Psched durjemi jehō maškeje hētki kschiz powyschichu a męschnik hischcze juntrócž thoreho lubosczi a dobroproščenju wschēch wosadnych poruczji a warnowasche jich, jemu žaneje kschiwdy cżinicž a napominašche jich, so bychu jemu jehō srudobu i dobrocżinjenjom polóželi, wopomni, so, sčtož je dženka jehō, mōže jutšje druhich potrjehicž. Wot pscheczestwa thoreho wostachu nēlotšji w bliskeczi, so bychu te prēnje 30 hodžinow jemu pomhali, hdy by žnāno so wbohemu saštyškało, abo wón hewāł do stracha sa cžeko abo sa duschu pschischol. Njemēli thory žaneho pscheczestwa, by zyrkwiny kšēbētał jemu tutu službu wopokajāł. Na to so cžah žykeje woskady do Božeho domu wróžji a tu žyłu šwjatocžnosčz tale rjana modlitwa wosamtny: „Wschehomóžny Božo, kiz by psches sczerplive czerpienje swojeho Šsyna hordosčz stareho njepšcheczela pschewinył, spožčz swojemu wbohemu služobnikowej wonkach bójšku sczerpliwosčz, so by i pobožnym podacžom tu czežu nješt, kiz by na njeho položil. Samjei.“

Tak sawosta wuśadny wonkach sam, jeno so jemu potrebnu žiwnosčz won noschachu. Wot radoscze a woschewjenja na njeho ani pruha wjazy njepadny. Senicžka nadžija bē šmjercz. Hdnyž bē thory wscho pschētrał, bu w swojej hēžy thowanj a potom ta šama je wschēm, sčtož tam bēšche, špalena. Senicžy drjewjana Boža martra wosta a to męstno wosnamjenjelche, hdzež bēšche wbohi wuśadny so bēdžil a so skóncžnje dobēdžil.

Takle so wuśadnym dželche a w tamniščim cžahu na tutu thorosčz thžazy czerpiachu. Duby cžitarijo, hdnyž tole cžitāsch, dha wješel so, so mašch strowe cžeko. Nimašch pał je a by sam thory, dha spomni na to, so šu milliony prjedy tebje hischcze wjazy czerpili a šu wscho snješli a budž tež ty sczerpliwy.

Měr we mrēcju!

„A sta so mjelcženje na njeju, jako na poł sčtundy.“ Tak špodžiwne słowo Bože w šjewjenju šwjateho Žana rēka. Ženož jandželjo Boži šmēdža to srosunicž a czi šbóžni, kiz šu t wohladanju Božej krasnosčze dójšchli. Wēra pał chżyła rad po kruchach špóšnacž a widžecz na semi psches šchpihel. Čžeho dla a hdy bu cžischina w njebjech, kotrej šu tola zyrkej połna džaknych a thwalobnych thērlušchow wot węcžnosčze hacž do węcžnosčze. Prjedy tuteho potajnstwa połneho słowa steji napišane: „Potom widžich ja, a hlaj wulki lud, kotrehož ničto njemóželche pscherachnowacz, psched tym stolom a psched tym jehnjeczom, wobleczeneho do bētnych draštow a palmy w šwojimaj rułomaj. A jedyn tych starščich dželche te mni: To šu czi, kotšiz šu pschischli i wulkeje thschnosčze a šu swoje drašty wumyli a je wobēlili w jehnjeczowej kwi.“ Teje wulkeje šyky dla, kotraž i thschnosčze tuteje cžaknosčze nutš dže psches šbóžne skóncženje do Božej krasnosčze, teho dla bu na njeju mjelcženje jako na poł sčtundy. Njedyrbjała tehodla tež ta lubosčz wēricž, so budže jeno mašu kšwilcžicžku mjelcženje a cžischina w tej dobywaškej zyrkwi, hdnyž šwjeczi jandželjo Boži jednotliwu kšeschčijansku duschu domoj wjedu a to tak dołho, hacž je wona do kralestwa krasnosčze sacžahnyła a njebjesta gmejna ju

powitāła se špēwami šbóžnosčze? Njedyrbjało-li pał w pošlednej, w mrējazej hodžiny, tuto lube Bože słowo so stacz na njebjechach, dha so tola šjawnje na semi dopjelni. Čžischina i njebjēš je wokoło šmjertneho kóža. Hdzež so wóčžy sandželitej, kotrejš stej na swojeho šbóžnika hladatej, hdzež je so hlōwa škhilil, kotraž je stajnje pošbēhnjena była so bližazemu wumóženju napscheczivo, hdzež so wutroba šama, kotraž je šwērna wostała we wērie hacž do kónža, tam budže mjelcženje kaž njebjesta cžischina wokoło šmjertneho kóža. Mrējaza hodžina kšeschčijana je bójške potajnstwo; teho dla so nam tudy šjewjenje nēcžeho nješachodneho dopjelni. Šsrjedž cžaknosčze a węcžnosčze hluboka hlubina leži, dolina šmjercze. Pucz domoščicža najprjedy do hlubiny cžēmneje doliny wjedze, a potom horje t šwētnym wyškosčzam krašnosčze. A na tym ranšche serja węcžneho žiwjenja šhadžeja a jich kšischčz nutš do šwēta pada na tu hlōwu, kotraž so škhila, tak so tež mōže jón cžłowške wóčžko wohladacz, jeli so je t wohladanju thwane. Nam je pschi hladanju na jeneho cžische a šbóžnje semrjeteho, kaž by rjeł, so njebyli wjazy na semi. — Po Görnandt. —M.—

Džak w njebjechach.

Žedyn cžorny na šlotnych pschibrjohach wječorneje Afriki bēšche jendželšeho mišionara Čhapmana wo njebjeskej šbóžnosčzi předomacz kšischčāł a wo wērie do kšichžowaneho Žesufa jako wo tym puczju, na kotraž mōžesch t tutej šbóžnosčzi pschincž. Tuto předomanje bēšche so w nim mōžne scžinilo, so wón šwojich pschibohom prječz cžišny a pola Žesufa šwoje jenicžke šbože pytašche. Nēlotre lēta pošdžišcho wón šthori a i nim t kónžej kšwatašche. Krótko do šwojeje šmjercze bu wón wot tamneho mišionara hischcze raš wopytany. Tamne prēnje předomanje bēšche pola teho cžorneho hischcze w cžerstwym dopomnjeczju a wón so teho mišionara woprašča, hacž je to tež wopravdže wērnō, so czi, kotšiz šbóžnje wumru, so w njebjechach šašo wohladaju. To jemu Čhapman wobkruczji, dokelž wschāł je w šwjatym pišmje žyke wēšcze wobšwēdcžene. Na to tón thory wotmolwi: „Nó derje! Hdnyž ja tam pschindu, pōndu najprjedy t šwojemu šbóžnikowej, budu psched nim na šwoje kolena padnuwšchi so jemu sa to džakowacz, so je nam wuczjerja pōškał. Potom budu so t njebjestim wrotam wróčicž a woczakacz, doniz ty njepschindžesch. Hdnyž ty pschindžesch, chży cze sa ruku wšawšchi t našchemu šbóžnikowej dowjelcž, a jemu rjež: „Slaj, to je tón muž, kotraž je mi najprjedy to słowo wo twojim šwjatym kšichžju pschincž!“ Nunje temu napscheczivne je, sčtož so nam powjeda wo tamnym snatym wjedniku Burom, wo Pawole Krügargju w Kaplandže. Tón šamny, kiz bēšche prjedy njepšcheczēł šwjateho mišionstwa, so raš jeneho pola njeho w službie stejazeho a mrējazeho cžornucha woprašča, hdze wón po swojej šmjerczi pschindže. „Sa njewēm“, bē wotmolwjenje mrējazeho, „ty wschāł mi ženje ničto wo tym prajil nješny“. Krügar chżyšche nētko wo njebjechach a wo šbóžnej węcžnosčzi t njemu rēcžecz, ale tón mrējazy jemu wotmolwi: „Nētko ja to wjazy srosunicž njemóžu, hdnyž pał na jene šte męsto pschindu, ty šu na tym wina.“ Tuto słowo tamneho přefidentu tak trjechi a pohnu, so bu wón wot teho cžaba cžopky pscheczēł a šwērnny špēchowāł šwjateho mišionstwa. —M.—

„Bombaj Bóh“ je wot nētkā niz jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch pschedawarňjach „Šserb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacz. Na sčtwórcž lēta płacžji wón 40 np., jenotliwe cžišla so po 4 np. pschedawaju.

Quinquagesimae.

Njedžela	Mat. 22, 1—14.	Čfes. 2, 1—10.
Pōndžela	Luč. 11, 14—28.	Čfes. 5, 1—9.
Wutora	Mat. 22, 34—46.	Čfes. 2, 11—22.
Šsrjeda	Mat. 23, 1—12.	Čfes. 3, 1—12.
Sčtwórtk	Mat. 23, 13—23.	Čfes. 3, 13—21.
Pjatk	Mat. 23, 24—39.	Čfes. 4, 1—6.
Šsobota	Jan. 24, 1—14.	Čfes. 4, 7—16.